

Arrest

nr. 77 659 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 juli 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Gikalo (Tsjetsjenië), waar u samen met uw ouders woont. U werkt als taxichauffeur in Tsjetsjenië. Op 7 juli 2011 geeft u twee jongemannen een lift van Alkhazurovo naar Shatoy. Bij het binnenkomen van Shatoy toont één van de twee een document aan een blokpost waardoor u zonder problemen Shatoy kan binnenrijden. U zet de twee af aan de rand van het dorp. Daarna gaat u terug naar Gikalo waar u woont. Op 9 juli 2011 wordt u door een aantal mannen – u weet niet wie – thuis overmeesterd en meegenomen naar een onbekende plaats. U wordt er geslagen en ondervraagd over de twee jongens, die volgens uw ondervragers rebellen zijn. Uiteindelijk geeft u toe dat u de twee jongens een lift had gegeven. Daarop eisen uw ondervragers dat u met hen moet meewerken en informatie doorgeven over mogelijke opposanten van het huidige regime in Tsjetsjenië. Dat moet u doen door met klanten in uw taxi te spreken. Dezelfde avond van uw arrestatie wordt u opnieuw vrijgelaten. Onmiddellijk na uw vrijlating gaat u een week onderduiken bij uw vriend Isa in Grozny. In die week krijgt u van hem te horen dat er mannen bij uw ouders in Gikalo zijn langsgeweest op zoek naar u. Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 17 juli 2011 met de hulp van uw vriend Isa. Met de wagen brengt hij u van Grozny naar Moskou. Na daar overnacht te hebben, rijden jullie samen verder naar Brest (Wit-Rusland). Daar regelt Isa een chauffeur voor u die u met zijn minibus naar België voert. U komt aan in België op 25 juli 2011 en vraagt diezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Russisch paspoort, uw originele geboorteakte en uw origineel rijbewijs.

B. Motivering

*De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaart gedood te zullen worden of in de gevangenis gestoken te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten (wie of welke dienst concreet weet u niet) wegens de lift die u aan de twee jongens gegeven had (CGVS p. 5). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen bij uw bewering dat u in Tsjetsjenië **als taxichauffeur zou gewerkt hebben** (CGVS p. 6). Zo verklaart u aanvankelijk dat u nergens geregistreerd stond als taxichauffeur maar dat u uiteindelijk besloot zich toch te laten legaliseren omdat u anders te veel last zou hebben van de verkeerspolitie. U verklaart dat u voor uw officiële registratie als zelfstandige ondernemer reeds bezig was de nodige documenten te verzamelen (CGVS p. 6-7). Als u daarop gevraagd wordt hoe de registratie als zelfstandig taxichauffeur precies in zijn werk gaat, antwoordt u 'ik weet het eigenlijk zelf niet. Ik ben zelf niet op de hoogte daarvan. Ik heb geen rechten gestudeerd'. Gevraagd welke documenten u precies bij welke instanties moest neerleggen, verklaart u dat u denkt dat u zichzelf bij een belastingdienst moest registreren en dat u misschien ook ergens een licentie moest aanvragen. Waar u die licentie zou moeten aanvragen, weet u echter niet (CGVS p. 7). Het is bijzonder vreemd dat u enkel denkt dat u zich bij 'een belastingdienst' moest registreren en dat u misschien ergens een licentie moest aanvragen om zich als zelfstandig taxichauffeur te registreren, hoewel u nochtans verklaard had dat u daartoe reeds de nodige documenten aan het verzamelen was. Van een taxichauffeur die zijn statuut wil laten legaliseren kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van hoe en waar hij zich moet registreren, te meer omdat de belangrijkheid van deze registratie voor u blijkt uit uw verklaring dat u door een wettelijk statuut problemen met de verkeerspolitie (i.e. smeergeld) wou vermijden (CGVS p. 6). Bijgevolg is het moeilijk aan te nemen dat u in uw land als taxichauffeur werkte en dat u in die hoedanigheid problemen kende met de autoriteiten (nl. uw arrestatie op 9 juli 2011 nadat u twee rebellen als taxichauffeur een lift had gegeven), wat raakt aan de kern van uw asielrelaas. Ten tweede, indien nog enig geloof kan gehecht*

worden aan de lift die u aan de twee rebellen gaf, is het hoogst opvallend dat de autoriteiten **u en de rebellen doorlieten aan de controlepost in Shatoy**, hoewel u verklaarde dat de twee jongens in uw auto bij de autoriteiten gekend stonden als rebellen. Zo verklaart u dat één van de twee inzittenden in uw auto aan de controlepost zijn documenten moest tonen, maar dat jullie gewoon mochten doorrijden (CGVS p. 7-8). Gezien de waakzaamheid en het wantrouwen van het huidige regime in Tsjetsjenië tegenover zijn (strijdende) tegenstanders (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), is het echter bijzonder ongeloofwaardig dat een door de autoriteiten gekende rebel aan een controlepost zomaar zou doorgelaten worden door diezelfde autoriteiten zonder daarbij enig probleem te ondervinden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de kern van uw asielrelaas (i.e. uw lift aan de twee jongens) bijkomend op de helling gezet. Ten derde verklaart u dat u – nadat u tijdens uw arrestatie toegaf de jongens een lift te hebben gegeven – door de autoriteiten werd opgedragen voor hen **als informant te werken**: u moest de klanten in uw taxi in de gaten houden en proberen te achterhalen of ze iets verdachts deden. Langs de andere kant verklaart u dat u geen concrete instructies kreeg hoe u die mensen precies zou moeten verklikken (CGVS p. 8-9). Gezien het delicate karakter van de opdracht (nl. verdachte medeburgers verraden) die u kreeg van de autoriteiten, is het hoogst onwaarschijnlijk dat men u niet op de hoogte bracht van verdere specificaties en modaliteiten over de manier waarop u uw opdracht zou moeten uitvoeren. Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd. Ten vierde verklaart u dat u nog (telefonisch) contact heeft met uw broer die op dit moment in Grozny studeert (CGVS p. 2 & p. 10). Toch weet u niet of er na uw vertrek uit Rusland nog mensen bij u thuis langsgekomen zijn, net zoals er mensen langskwamen toen u ondergedoken leefde bij uw vriend Isa; meer nog, u verklaart daar niet naar gevraagd te hebben bij uw broer (CGVS p. 10). Dit is opvallend. Niet alleen lijkt u op die manier **bijzonder weinig geïnteresseerd** te zijn in (de afloop van) uw problemen in uw land van herkomst (wat van een asielzoeker die zijn land ontvlucht en nog contacten heeft ter plaatse, nochtans redelijkerwijs verwacht kan worden), ook doet dit ernstige vragen rijzen bij de oprechtheid van uw relaas. Ten vijfde wordt de geloofwaardigheid van uw arrestatie op 9 juli 2011 verder ondermijnd door een tegenstrijdigheid met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (CGVS) en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaart u op het CGVS dat u tijdens uw ondervraging enkel vragen kreeg over de twee rebellen die u een lift had gegeven en niet over iets of iemand anders (CGVS p. 9); terwijl u op DVZ verklaarde dat u tijdens uw arrestatie ook vragen kreeg over uw twee ooms die rebellen waren tijdens de eerste oorlog in Tsjetsjenië (vragenlijst CGVS 9.09.2011 p. 2, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat ze wisten dat u familie had die gestreden had maar ze daar geen vragen over stelden (CGVS p. 10). Met dit antwoord volhardt u echter in uw verklaring dat u geen vragen kreeg over uw ooms maar heft u de tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaringen op DVZ niet op. Zo biedt u geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid die raakt aan de kern van uw asielrelaas, namelijk uw arrestatie op 9 juli 2011 omwille van uw taxirit voor de twee rebellen. Als u daadwerkelijk gearresteerd zou zijn omwille van uw lift aan de rebellen, kan van u nochtans verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over wat men tijdens uw arrestatie zoal vroeg aan u. Ten zesde, wat betreft uw reisroute, verklaart u met de auto vanuit Grozny via Moskou naar Brest (Wit-Rusland) gereden te zijn en van daar met een minibus naar België. U verklaart niet te weten of er documenten voor u voorzien waren voor uw reis vanaf Brest tot in België. Meer nog, u weet niet onder welke nationaliteit of identiteit u reisde. U verklaart ook niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang onderweg en geen praktische afspraken gemaakt te hebben met de chauffeurs voor het geval u wel controle zou krijgen (CGVS p. 4-5). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet weet met welke identiteitsdocumenten u reisde, onder welke naam en nationaliteit dat gebeurde, onderweg niets gemerkt heeft van identiteitscontrole en niet op de hoogte bent van praktische afspraken voor het geval u wel controle zou krijgen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Gelet op bovenstaande elementen moet dan ook geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Rusland vervolgd zou worden volgens de Conventie van Genève of er een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. De documenten die u neerlegt, zijn niet van die aard dat ze deze beslissing in uw voordeel zouden veranderen. Uw intern paspoort, uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten immers enkel persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Wat de vraag naar de toepassing van **artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet** tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking

ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat in hoofde van uw neef M. K. (...) (O.V. 5.965.996) – waarvan u verklaart dat hij omwille van andere problemen dan de uwe gevlucht was uit Rusland (CGVS p. 3) – door het Commissariaat-generaal op 25 juli 2007 overgegaan werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hij hiertegen indiende, werd op 30 september 2009 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Zijn tweede asielaanvraag resulteerde op 26 maart 2010 opnieuw in de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 mei 2011 sprak de RVV terzake een afstand van geding uit, waartegen uw neef in beroep ging bij de Raad van State die dit beroep op 20 juni 2011 echter verwierp. Op 27 juli 2011 diende uw neef een derde asielaanvraag in, waarvan de procedure op dit moment nog hangende is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van haar verzoekschrift houdt de verzoekende partij een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij benadrukt verder dat zij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van de verzoekende partij niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan. De verzoekende partij merkt op dat de verwerende partij ten

onrechte stelt dat *“de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”*. Daarnaast stelt zij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij heeft voor haar leven. De verzoekende partij, die ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst en die, zo stelt zij, niet alleen vanuit haar uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in haar land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, oppert voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merkt zij op, is de conclusie onjuist. Zij verwijst hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: *“de situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”*. Vervolgens verwijst zij naar de ‘Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië” aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ en naar het standpunt van het UNHCR in de Duitse taal van 7 april 2009, getiteld *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*. Meer specifiek wijst zij op de risicoprofielen die in deze documenten naar voren worden gebracht. De verzoekende partij merkt ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. De verzoekende partij herinnert vervolgens aan een welbepaalde passage die zij citeert en die volgens haar de wijze woorden bevat van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie van Genève”* en omschrijft het als *“het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Voorts wenst de verzoekende partij met betrekking tot de bestreden beslissing op te merken dat: *“Het beroep van taxichauffeur is in tegenstelling tot wat het CGVS stelt wel degelijk een beroep met risico’s. Het is niet ongeloofwaardig dat met de autoriteiten men problemen kent in die hoedanigheid. Verzoeker volhardt volledigheidshalve dat hij wel degelijk als taxichauffeur werkte. Dat er mogelijkheden zijn om controleposten te passeren met rebellen is wel degelijk geloofwaardig. Het theaterdrama in Moskou is een voorbeeld ervan hoe Tsjetsjeense rebellen wel degelijk politieposten kunnen passeren zonder controle. Verzoeker werd wel degelijk gevraagd als informant te werken. Het CGVS schat de zaken totaal verkeerd in. In Tsjetsjenië is niets zwart/wit te zien”*. De verzoekende partij werpt verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijst zij erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De verzoekende partij, die stelt dat essentieel dient waargenomen te worden dat zij tijdens haar verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat zij derhalve aan de bewijslast heeft voldaan, laat voorts gelden dat *“rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn”*. Aldus is, zo vervolgt zij, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in haar land van herkomst wenst de verzoekende partij nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus de verzoekende partij, lezen dat *“het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 procent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)”*. De verzoekende partij haalt vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en oppert dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat: *“de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden ‘Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de*

veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)". Volgens de verzoekende partij baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Zij wijst er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie "Red onze Generatie" werkte en dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. De verzoekende partij merkt daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca genaamd, een zogeheten 'Subject related briefing' heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo meent ze, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus de verzoekende partij, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgt ze, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, "sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd", zou naar haar mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede "maar niet ten goede van de burgerbevolking", dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechtigde executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de "drastisch veranderde situatie" mensen blijven vluchten naar onze contreien. Zij stelt ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. De verzoekende partij merkt verder op dat Cedoca in het rapport zelf stelt dat *"niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter"* en stelt zich vervolgens de vraag of er dan geen risico meer is voor een onmenselijke behandeling. Tevens oppert zij dat *"als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is"*, dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. De verzoekende partij voegt hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angstsfere die in Tsjetsjenië heerst, verwijst zij naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder oppert ze dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus de verzoekende partij, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar de mening van de verzoekende partij ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens de verzoekende partij van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de 'Tsjetsjenisering' dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stelt zij, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de complexe situatie in Tsjetsjenië en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merkt de verzoekende partij op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van protest

hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens de verzoekende partij oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus de verzoekende partij. Daarom, zo stelt zij, hoort het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgt zij, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden. Volgens haar is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stelt zij vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen. Uiteraard is, aldus de verzoekende partij, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. De verzoekende partij laat vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot haar asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve volledig faalt. Volgens haar is het zo dat haar rechten in haar land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stelt zij, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Zij wijst er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannuskina, voorzitter van 'Memorial Rusland', recent bij een zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst eveneens naar "*de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij*". Vervolgens vermeldt de verzoekende partij een reeks titels van internetartikelen en rapporten op het internet te vinden met een korte samenvatting en/of omschrijving ervan. De verzoekende partij is ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens haar bevat de bestreden beslissing enkel een algemene stijlformule en wordt puntje b inzake "*artikel 48*" niet goed behandeld. De verzoekende partij stelt verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merkt op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Tenslotte, zo oppert zij, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van "straffeloosheid" heerst. Derhalve vraagt zij ondergeschikt om haar subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. De verzoekende partij merkt voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stelt zij, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus de verzoekende partij, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens de verzoekende partij een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stelt zij, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laat de verzoekende partij voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgt zij, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens de verzoekende partij niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Zij voegt hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoekende partij, die opmerkt dat zij nood heeft aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merkt voorts op dat als de

mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Zij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluit dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot “*een onderzoek van alle feiten*” relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus de verzoekende partij, zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

3.2. Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien zij niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of – beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar de verzoekende partij tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat de verzoekende partij louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. De bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst in de eerste plaats op het belang van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Tsjetsjenië. De beslissing is gesteund op de vaststelling dat verzoeker, ondanks zijn bewering dat hij hiermee bezig was, niet weet hoe de registratie als zelfstandig taxichauffeur precies in zijn werk gaat en welke documenten hiervoor bij welke instanties moeten worden neergelegd. De commissaris-generaal acht verzoekers onwetendheid omtrent het verloop van de officiële registratie als taxichauffeur en de hiertoe benodigde documenten zeer bevreemdend, gelet op verzoekers verklaring dat hij hiertoe reeds de nodige documenten aan het verzamelen was. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat moeilijk kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn land van herkomst als taxichauffeur werkte en dat hij in die hoedanigheid problemen zou hebben gekend met de autoriteiten, wat raakt aan de kern van het asielrelaas. Voorts wordt in de beslissing gesteld dat, indien nog enig geloof zou worden gehecht aan de lift die verzoeker als taxichauffeur aan twee jongens, bij de autoriteiten gekend stonden als rebellen, zou hebben gegeven, het hoogst opvallend en bijzonder ongeloofwaardig is dat de autoriteiten hem en de rebellen zomaar zouden hebben doorgelaten aan de controlepost in Shatoy. Met betrekking tot zijn verklaring dat de autoriteiten hem opdroegen voor hen als informant te werken, merkt het Commissariaat-generaal op dat het gezien het delicate karakter van die opdracht hoogst onwaarschijnlijk is dat men hem niet op de hoogte zou hebben gebracht van verdere specificaties en modaliteiten over de manier waarop hij deze opdracht zou moeten uitvoeren. Dit gegeven ondermijnt volgens de commissaris-generaal verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Betreffende het feit dat verzoeker verklaart bij zijn broer geen navraag te hebben gedaan of er na zijn vertrek uit Rusland nog mensen bij hem thuis zijn langsgesproken, hoewel hij nog telefonisch contact heeft met zijn broer, wordt geoordeeld dat dit getuigt van een zeer geringe interesse in hoofde van verzoeker in de afloop van zijn problemen in zijn land van herkomst en ernstige vragen doet rijzen bij de oprechtheid van zijn relaas. Daarnaast wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers arrestatie op 9 juli 2011 wordt ondermijnd door een tegenstrijdigheid op dit punt tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en die afgelegd op het Commissariaat-generaal. Verder wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande zijn reisroute. Het vermoeden ontstaat, aldus de commissaris-generaal, dat verzoeker bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom hij uit zijn land van herkomst vertrokken is. Tot slot wordt geoordeeld dat, ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, tot het op zeer algemene wijze ontkennen van enkele vaststellingen van de commissaris-generaal. Hij oppert dat hij wel degelijk heeft gewerkt als taxichauffeur en als informant, maar hij werkt deze blote beweringen niet verder uit en kan geen enkele van zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Bijgevolg blijven de vaststellingen van de commissaris-generaal over de gebrekkige kennis van verzoeker over de registratieprocedure als taxichauffeur overeind. Waar verzoeker stelt dat het beroep van taxichauffeur wel degelijk een beroep met risico's is, merkt de Raad op dat de kritiek van verzoeker elke grondslag mist aangezien in de bestreden beslissing nergens uitspraak wordt gedaan over het al dan niet risicovol karakter van het beroep van taxichauffeur in Tsjetsjenië. Met zijn affirmatie dat het wel degelijk geloofwaardig is dat er mogelijkheden bestaan om controleposten te passeren met rebellen en dat het theaterdrama in Moskou hier een voorbeeld van is, toont verzoeker niet aan hoe hij er concreet in geslaagd is de controlepost in Shatoy te passeren terwijl in de wagen notoire rebellen zaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk welke analogie er zou bestaan tussen zijn individuele situatie in Tsjetsjenië en het theaterdrama in Moskou. Waar verzoeker ten slotte laat gelden dat in Tsjetsjenië niets zwart/wit te zien is en hij het Commissariaat-generaal verwijt de zaken totaal verkeerd in te zien, dient te worden vastgesteld dat hij zijn algemene kritiek niet in het minst concretiseert aan de hand van de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker de pertinente motieven op grond waarvan de commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet weerlegt, blijven deze gehandhaafd en maakt de Raad deze tot de zijne.

3.6. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.12. wordt gesteld. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.7. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift hem "*de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.*" Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Zoals reeds werd opgemerkt, kan verzoeker niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

3.8. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn "*(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene kritiek als zou de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen zijn en de veiligheidssituatie in geheel de Noord-Kaukasus grote zorgen baren en met de algemene verwijzing naar een Duitstalig standpunt van het UNHCR van 7 april 2009, wijze woorden van de voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève, die hij omschrijft als "*Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*", titels van op het internet consulteerbare krantenartikelen en rapporten, al dan niet voorzien van een korte samenvatting en/of omschrijving, en de "*Subject related briefing "Russische federatie/Tsjetsjenië "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"*", oftewel de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, niet in concreto aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde aan het

administratief dossier gevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, die door verzoeker weliswaar summier wordt bekritiseerd, doch niet weerlegd en die dateert van 2011, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 14, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' 20/06/2011). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.9. Bovendien volstaat een verwijzing naar algemene rapporten niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.10. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert de verzoekende partij aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. De verzoekende partij is van mening dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Zij wijst dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechten-contentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Zij is ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeert zij artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. De verzoekende partij merkt ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merkt zij op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke zij vervolgens uitgebreid aanhaalt. Voorts oppert zij dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Zij merkt dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus de verzoekende partij, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Tsjetsjenië. De verzoekende partij meent dat de rechten van verdediging geschonden worden nu zij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is.

Volgens de verzoekende partij, die opmerkt dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een 'fair trial', kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Zij stelt hieromtrent dat zij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus de verzoekende partij, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. De verzoekende partij, die opmerkt dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betoogt voorts dat zij zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweert. Derhalve, zo vervolgt zij, laakt zij het feit dat zij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemoire kan indienen. Zulks maakt, aldus de verzoekende partij, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. De verzoekende partij verzoekt de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”* *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.*

3.12. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

3.13. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 2.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

3.14. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door de verzoekende partij gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet heeft gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van de verzuchtingen van de verzoekende partij besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.15. Ten overvloede kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoire kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoeker had alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.16. Wat tot slot verzoekers betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt verwezen naar hetgeen onder puntjes 3.7 en 3.8. werd vastgesteld inzake zijn vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN